

Lide dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce, všechny stroje stojí!

INFORMACE Z NAŠÍ STRANY

Z JEDNÁNÍ OKRESNÍCH ORGÁNŮ KSČM

Okresní orgány se v měsíci listopadu zabývaly hlavně plněním usnesení z minulých zasedání, které byly zaměřeny k volbám do obecních zastupitelstev a následně vyhodnocením těchto voleb, které ukázaly pokles zastupitelů kandidujících za KSČM. Dalším hlavním bodem jednání byl materiál „Hlavní úkoly a zaměření práce komunistů okresní organizace KSČM po VIII. sjezdu“. Tento materiál byl diskutován v souvislosti s vnitřním životem strany. Současně bylo poukázáno na nedaření se získávat nové, hlavně mladé členy strany. Nedaří se najít způsob, aby i ti stávající byli plně zapojeni do realizací usnesení VIII.sjezdu KSČM. Okresní orgány projednaly plán práce na I.pololetí roku 2015, dále POZ akcí KV KSČM a OV KSČM na rok 2015. Navrhly doplnit přednášky o bytovou politiku a otázky životního prostředí.

Na návrh ZO KSČM a okresních orgánů byly dne 29.10.2014 vyhodnoceni členové strany, kteří se zasloužili o realizaci úkolů komunistů nejen ve svých stranických organizacích, ale i úkolů ke zlepšení situace občanů, hlavně v našem městě. Jednalo se o tyto soudruhy: Sýkora Josef, Pitttner Karel, Hvíždala Karel a Pauer Josef. Toto ocenění jim na KV KSČM předal předseda Krajského výboru soudruh Miroslav Kavij, spolu s 1. místopředsedou ÚV KSČM Petrem Šimunkem.

Zasedání OV KSČM na návrh výkonného výboru schválilo rozpočet pro rok 2015, souhlasilo s návrhy do výborů a komisí města Rokycan a schválilo hodnocení práce krajských zastupitelů. Vedená diskuze byla zaměřena na výše uvedené oblasti jednání.

Karel Šmejkal
předseda OV KSČM Rokycany

VŘSR – VZPOMÍNKY NA MINULOST, NEBO NA BUDOUCNOST?

(vzpomínky na to, s čímž současná levice ani do budoucnosti nepočítá, a to přesto, že to už dávno mělo být realitou)

Jako dítě jsem si uvědomil světodějný význam Velké říjnové socialistické revoluce, když mi třídní učitelka na ZDŠ Jižní předměstí v Rokycanech (aniž by to zřejmě chápala více než jako povinný pracovní a výchovný úkol) dala k jejímu výročí nakreslit na třídní nástěnku Auroru, jak vystřelila na Zimní palác. Protože mne kreslení bavilo a kreslil jsem dobře, dostával jsem tento úkol každým rokem a byl jsem na to patřičně hrdý, neboť více než školou jsem byl za své výtvary chválen svými spolužáky, jak dnes zjišťuji buď pravičáky nebo upracovanými oběťmi obnoveného kapitalismu. Tak jsem se mohl i detailně seznámit s podobou této válečné lodě a přes obdiv těchto křižníků z I. světové války (mezi nimiž nechyběla ani vlajková loď rakousko-uherského válečného námořnictva Viribus Unitis, na které byl plavčíkem můj dědeček) se dostat jak k pochopení nesmyslnosti této imperialistické války (jejíž stoleté výročí jsme si letos připomněli), tak i k onomu úžasnému poznání a dětskému procítění toho, že ve VŘSR chudí povstali (i prostřednictvím Aurory) proti bohatým a dělníci proti kapitalistům a poprvé v lidských dějinách si pod vedením Lenina mohli založit první proletářský stát.

Jistěže tomu mohlo být tak říkajíc navěky, tedy i dosud, pokud by naši straniční funkcionáři Klementem Gottwaldem počínaje a možná tou soudružkou učitelkou, která mi dala výše popsany úkol (možná v rozporu se svým přesvědčením a dalším životem) konče, nebrali veškeré oslavy VŘSR jakožto události definitivní a minulé, která už jsou jenom dobré k tomu, aby se stranicky zviditelnili a na základě této veřejně manifestované pseudorevolučnosti dostali nějaké ty body do své kariéry a životního zabezpečení, ale naopak jako příležitost k hlubšímu probádání mechanismu této revoluční moci, předložení výsledků tohoto bádání k veřejné diskusi, v níž by se ovšem velmi rychle vyjevilo, že tehdejší ČSSR byla pouze karikaturou skutečné moci dělníků a rolníků.

S ohledem ke krachu tzv. reálného socialismu během Velké podvodné sametové revoluce (jejíž výročí si nyní také připomínáme) lze totiž vyslovit velmi vážné podezření, že převážná část komunistů, příliš zaměstnána každodenním poctivým

VŘSR – VZPOMÍNKY NA MINUL

budováním socialismu či pochybným upevňováním svých funkcí, toho z Leninových prací až tak moc nepřčetla, resp. snad jen ty pasáže, které se funkcionářům momentálně hodily do krámu, momentálně byly v souladu se stranickými usneseními a školicími nalejvárnami a poplatné Stalinovým oportunistickým a revizionistickým výkladům, tedy i v jeho duchu napsaným (tudíž neomylným) Dějinám VKS(b). Tak se z VŘSR jako nutného základu pro pochopení správné podoby státu nového typu stala stafáž a archaismus, ne nepodobný neolitické revoluci na sklonku prvobytně pospolné společnosti či starostem pracujícího člověka za Marie Terezie.

Pokud by tomu bylo jinak, musel by si totiž každý uvědomělý komunista uvědoměle uvědomit, že roky uvědoměle buduje socialismus ve státě nikoliv revolučním a dělnickým (jakým bylo sovětské Rusko v letech 1917 až 1921), ale způsobem jeho výstavby opět buržoazním, lhostejno, zda bez buržoazie a od roku 1960 nazývaným ČSSR. Proč tomu tak bylo? Protože představitelé KSČ od 30. let měli myšleni zanesené Stalinovými postuláty a ti, kteří s ním nesouhlasili, nedokázali proti jeho nesmyslům postavit autentické poznatky a závěry Marxe a Lenina (možná, že je vůbec nečetli). Pak tedy Klementu Gottwaldovi nic nezbyvalo, než velmi nejasně (tudíž protimarxisticky a protileninsky) šálit ostatní komunisty jím tolik milovanou revizionistickou a oportunistickou iluzí „o specifické československé cestě k socialismu“, která ho sice spolehlivě vynesla do tradiční buržoazní funkce prezidenta (lhostejno, zda vítězoslavně označeného za „dělnického“), aby pak zcela zákonitě toto buržoazní rozdělení státní moci na moc zákonodárnou a výkonnou (což s Marxem, Leninem a VŘSR mělo pramálo společného) bylo využito jeho pravavicovými odpůrci k jeho zesměšnění během IX. všesokolského sletu, které spustilo stalin-ské represe, na jejichž konci stál opět prezident se svými výjimečnými osobními pravomocemi (osvědčujícími se v dobách tolik vychvalovaných pokrokových, čili svou povahou buržoazních tradic předválečného Československa), které mu předepsaly pravomoc jeho podpisu pod rozsudky smrti a pod tíhou jeho vlastních pochybností a následků způsobily po Stalinově smrti i smrt jeho. A tak už v roce 1948 byla u nás VŘSR popřena nejen zavržením ideje organizačního spojení zákonodárné a výkonné moci (lhostejno, zda do sovětů či dělnických rad a rolnických komisí), ale popřením zásady kolektivní státní a stranické odpovědnosti a zrušení trestu smrti po čas míru.

Pak se ovšem nelze divit, že odkaz VŘSR a Lenina nebyl respektován ani Stalinem, který jako generální tajemník KS, soustřeďující do svých rukou příliš osobní moci, se ihned poté, kdy na něho Lenin, stížený už doživotně paralýzou (kterou mu svou neurvalostí stejně přivodil Stalin), nemohl reagovat, zasadil o to, aby všechny otázky (národnostní, státoprávní, občanskoprávní), v nichž byl s Leninem ve sporu, vtělil do ústav Sovětského svazu. Tak se stalo, že Sovětský svaz (a posléze i po jeho vzoru velmi ochotně s předválečnými tradicemi spjaté Československo) se pod jeho vedením stal ve svém principu výstavby skrytě buržoazním státem, takže bylo vlastně zákonité, že se nakonec rozpadl a na jeho území byl znovu obnoven kapitalismus. Čili státem s postupným obnovováním organizačního oddělení zákonodárné a výkonné moci, postupnou destrukcí pravomocí sovětů i kolektivního stranického rozhodování až po popření Leninova pojetí levicového násilí a občanského práva a jeho nahrazení ve své podstatě buržoazním mocenským aparátem, zvlášť a brutalitou. Není proto divu, že prvními Stalinovými oběťmi se stala stará bolševická garda z dob VŘSR a ti Leninovi spolupracovníci (jichž si Lenin velmi vážil, byť by i některými nesouhlasil), kteří nepřijali Stalinovu sekernickou linii.

Co jiného než zradou Marxe, Lenina a VŘSR v Československu bylo i zrušení závodních rad (jediných autentických orgánů dělnické moci) i rolnických komisí (poté co splnily svou „historickou“ úlohu, tedy vynesly ÚV KSČ do čela státu) a jejich nahrazení mocí organizovanou shora: diktátem KSČ a akčních výborů Národní fronty. A tak socialistickému Československu nemohla pomoci ani pozdější resuscitace původní Gottwaldovy iluze „o specifické cestě k socialismu“, v roce 1968 nazvaná novými revizionisty a oportunisty jako „socialismus s lidskou tváří“, ani neostalinistická reakce skrytě buržoazního sovětského státu na tento blud v podobě Brežněvových tanků. Tehdy se v našich ulicích objevil trefný leták: Lenine, vstávej, Brežněv se zbláznil! Osmádesátníci i stalinisté žijí ovšem dosud, a to nejen mimo KSČM, ale i v jejím rámci, takže je vůbec otázka, zda kdy obě skupiny připustí, že obě – byť v těch nejlepších stranických, politických a ekonomických úmyslech (vždy vedoucích do pekla) nejednali v souladu s marxismem a leninismem, tedy v souladu s Pařížskou komunou a VŘSR. Ostatně ani Šikovy „podnikové rady pracujících“ nebyly nic jiného než nemarxistickým podvodem THP na řadových zaměstnancích, stejně jako následné Husákově lákání dělníků-nestraníků do strany plné funkcionářů, vysokoškoláků a inteligence. Polistopadová doba tomu tedy chtěla, aby tak marxisticko-leninská ideologie (speciálně) a ideologie (obecně) byla jako falešné vědomí v duchu Havlovy „nepolitické politiky“, odsouzena, aby současně znovu vedla ke vzniku politických stran (nutných k prosazení kapitalismu), což pochybitelně otevřelo prostor novým ideologům a novým stranickým manipulátorům, aby pod heslem pragmatismu (kterým sametově přeměnili buržoazní stát se socialistickou fasádou ve stát neskrývané kapitalistické orientace) dál mátl hlavu i ruce pracujícího člověka.

Za těchto okolností není divu, že k poznatku, že jak v prostředí skrytě obnovovaného státoprávního uspořádání buržoazního státu (čím jiným Československá socialistická republika přes všechny řeči o socialismu byla?), tak i v otevřené polistopadové kapitalistické diktatuře parlamentní demokracie a kapitálem placených politických stran a hnutí, se k socialismu a socialistickému typu státu nelze dopracovat jinak než překonáním současné ústavy a současné tzv. parlamentní demokracie (vlastně demokratury) demokracií samosprávnou, čili autenticky občanskou a protistranickou, se zatím nedopracovalo ani současné vedení KSČM. Jinak by se tolik neptalo a netápalo po charakteru současných domácích a zahraničních procesů, ani se nedožadovalo neurčitě formulovaných alternativ, když jiné alternativy kromě oné občanské a zdola samosprávně organizované vlastně neexistují.

A tak vize, poskytující ucelený, pevný, jasný a konkrétní plán nové podoby státu a občanských pravomocí pro veškerou námezdné pracující veřejnost, s jejichž pomocí by občané v rámci vytrvalého prosazování svých individuálních i kolektivních práv a sebeobraný mohli zlomit moc kapitálu a kapitálem živých politických stran (a to dříve, než s touto ideou vystoupí ve svůj prospěch oligarchové, církve a fašisté), dosud součástí každodenní stranické komunikace s občany a veřejnými médii není. I v tom je opuštěna Leninova zkušenost a zkušenost VŘSR: totiž nutnost neustálého hledání cest k překonání současného stavu rozhodným a účinným způsobem, nutnost neustálého plánování a řízení stranické práce, neustálého zpřesňování programu a důsledného využívání prohlubujících se rozporů ve prospěch mlčící a tudíž po právu politiky ignorující občanské většiny. Až se tedy KSČM svým věčným divením, jak je možné, že trvale klesá podpora parlamentní demokracie a

OST, NEBO NA BUDOUNOST?

klasických politických stran a že stále větší počet lidí nechodí k volbám, „přece jen“ (k potěše pravice) propadne do politické a ideové nicoty, bude už pozdě se ptát (tak zvaně moudře analyzovat), proč se tak stalo.

Proto (zatím) nedoporučuji slavit VŘSR, natož bojovat za udržení nabalzamovaného Lenina či nesešrotování Aurory. Jenom bychom poodhalili, že z VŘSR (kterou sám Lenin zprvu nenazýval jinak než převratem a teprve později ve spojení s následnými změnami říjnovou revolucí) neznáme nic jiného než její fasádu a ikony, které nám sice spolehlivě slouží k tomu, aby vehnaly slzy do očí (a snad i nikdy neumírající naději) zasloužilým členům strany, ale bohužel i k tomu, aby pod rádobu revolučními frázemi a vzpomínkami na nepodstatné zakryly, že z obsahu a dosahu Leninových děl i kroků během VŘSR neznáme a nedokážeme dnes zaktualizovat zhora nic, stejně tak jako si dodnes nejsme schopni i ochotni připustit, že Gottwald i Stalin byli revizionisty a oportunisty takového kalibru, že si z Leninových poznatků a zkušeností učinili pouze fíkový list nahoty svých chyb a přehmatů, které zákonitě, a tudíž historicky po právu vyvrcholily stejně tak stupidním Listopadem 1989, jako i rozpadem Sovětského svazu a východní socialistické soustavy.

Ne, nic vám, ať už soudruzi tady z Rokycanska, nebo z ÚV KSČM, nebudu usnadňovat. Místo pobouření z mých slov nebo zdárných návrhů na účinnou politickou eliminaci jiných názorů v KSČM než oficiálních si raději přečtete to, co už jste si měli přečíst dávno: Občanskou válku od Karla Marxe a Leninovy práce: Poučení z revoluce, O porušování demokratismu v masových organizacích, projevy o Ústavodárném shromáždění a především práci Proletářská revoluce a renegát Kautsky, jakož vůbec veškeré jeho písemnosti od roku 1917 do doby, kdy ho onemocnění vyřadilo z aktivního života a kdy ve stavu dalších rozpracovaných myšlenek a projektů už nemohl vzdorovat Stalinovým nesmyslům. V tomto smyslu netřeba vrátimovských seminářů, ovšem přece jen rok od roku velmi poctivě, namáhavě i nenápadně objevujících, novými termíny pojmenovávajících a ideově rekonstruuujících to, co už dávno před námi Lenin objevil. Ani Ransdorfova Nového čtení Marxe, když bylo třeba místo toho napsat Nové čtení Lenina. Ani zbytečně obhajoby Stalina, která nás přes období neostalinistické „normalizace“ spolehlivě dostala do Listopadu. Zatímco euromarxismus (pouze popisující a analyzující globální kapitalismus, ale nedávající žádné smysluplné a účinné návody, jak se s ním občansky vypořádat, a prohlubující tak slabost evropské levice a nicotnost západoevropských komunistických stran) nahnal naše poslance do Evropského parlamentu, který nemá návrh nad Evropskou komisí a v němž si levice GUE-NGL může léta (v bezpečí své imunity) říkat co chce, zůstal odkazu VŘSR i Velké vlastenecké války věrný jediný region v Evropě: Doněcká lidová republika (a v jejím rámci i Komunistická strana DNR).

Díky této své specifické, totiž absolutní věrnosti tamější občanské sebeobraně potřebám, právům a pravomocím pracujících spoluobčanů (nacionalistický a náboženský nátěr této sebeobraně je nutným soudobým odpadem tohoto unikátního jevu) sice tento region nemůže být začleněn ani do kapitalistického Ruska, ani uznán ostatními státy parlamentních demokracií za nezávislý stát („díky“ čemuž už zbytečně padlo a ještě padne mnoho občanů této republiky), ale o to více už získal mnoho sympatizantů mezi občany České a Slovenské republiky a nejen proto se pro tento svůj „zvláštní stav“ stane dostatečně dlouho existujícím základem a vzorem nového chápání ryze občanské demokracie, na vzdor dekadentní, vyhořelé a rozkládající se „klasické“ parlamentní demokracii západního typu, do jejíhož chomoutu jsme pod vlivem globalizujícího se Západu, dostatků banánů a vloček, jakož i falešných pravdoláskařů vlezli po Listopadu 1989.

Bude totiž zároveň „nežádoucím“ zrcadlem prohnositeli a neudržitelství tzv. západních „hodnot“. Proto o to více bude tento region provázet vydědění, ignorace, izolace a nenávisť stejně tak jako kdysi revoluční Francii, když se zbavila krále Ludvíka, Pařížskou komunu, když se zbavila lživé parlamentní demokracie, či Leninova Ruska, které se po vzoru Pařížské komuny (ovšem jen do doby, než tomu učinil přítrž první generální tajemník a jeho stranická byrokracie) zbavilo parlamentu a nahradilo ho soustavou sovětů dělnických a rolnických zástupců.

Děkuji občanům východní Ukrajiny: ukázali jste na vylhanost a jednostrannost našich sdělovacích prostředků a jejich spjatost se Západem, na falešnost a neudržitelnost velmocenského mezinárodního práva spočívajícího na vynucovacích a pokryteckých principech, vytrvale umožňujících porušovat a obcházet dokumenty OSN, a (i s přispěním Stalina) ignorujícího nás občany, čili na vlasteneckou (nikoliv nacionalistickou) i internacionální důležitost občanské ignorace, neposlušnosti a sebeobraně vůči parlamentním politikům a parlamentním politickým stranám, na nutnost občanské statečnosti a kolektivní spoluodpovědnosti za výrobní vztahy, mír a stát, která byla v Čechách prohandlována za podřízenost občana korupci, komerci, nadnárodním firmám (vyvážejícím výsledky vykořisťování práce českých občanů do zahraničí) a nekontrolovatelnému řázení s nimi kolaborujících a asertivně-asociálních manažerů a fanaticky bezpáteřných pravicových novinářů a hlasatelů.

Až se mlčí, nevolící většina, nejvíce spojená s namáhavou každodenní prací a detailně znalá současných pracovních vztahů (a tím i výrobních vztahů) lépe než politik, stranický propagandista či politolog (lépe proto, že jde o každodenní prožitek a tlak na vlastní existenci), dobere na základě těchto zkušeností přesvědčení o ZCELA NUTNÉ odstranitelnosti stávajících společenských a politických vztahů, bude KSČM při tom, aby jasně splnila svou historickou úlohu a nabídla těmto občanům zcela novou podobu společenského uspořádání a státu?

Když Francie a USA světu nabízely světu republikánské zřízení místo monarchií, byly první. Když Pařížská komuna a Leninovo Rusko nabízely Marxovu podobu státu, byly první. I Hus a husité byli první ve správném výkladu Božího slova či Písma svatého jakožto rovnoprávného přístupu všech křesťanů k víře i životu. Budeme i my první, nebo poslední? Jistěže bude záležet i na znalostech děl Marxe a Lenina, stejně jako odkazu Pařížské komuny a VŘSR, nikoliv na intenzitě oslav. Příští rok nás čeká 600. výročí úmrtí Mistra Jana Husa. Stačí „oslavovat“ jeho upálení, nebo je nutnější pochopení podstaty jeho díla, morálky a myšlenek?

Na závěr mi proto dovoluji připomenout 97. výročí VŘSR několika Leninovými slovy. Poprvé: „Lid musí především a hlavně znát pravdu, kdo vlastně má v rukou státní moc.“ Podruhé: „Zeptejte se kteréhokoli dělníka, kteréhokoli rolníka, jestli by bylo něco špatného na tom, kdyby sověty dělnických a rolnických zástupců byly JEDINOU mocí ve státě a začaly všude zavádět občanské povinnosti pro bohaté.“ Potřetí: „Budou-li se opravdu všichni účastnit správy státu, pak už se kapitalismus neudrží.“ Ale jsou k dispozici i Leninova slova do našich vlastních, tedy stranických řad: „Proto jsme dnes v situaci, kdy musíme stále ještě ustupovat, abychom mohli v budoucnu konečně přejít do útoku.“ Tak tedy, drahý Vladimíre Iljiči: jsme opravdu ještě v situaci, kdy ještě musíme ustupovat, nebo už můžeme přejít do útoku?

... pokračování článku „VŘSR – vzpomínky na minulost, nebo na budoucnost?“ ze str. 1-3

Zatím vládne reakce nejružnějšího zbarvení, která se nás snaží ze všech svých sil vrátit do časů před VŘSR – do časů válek a feudálního nevolnictví, kdy pracující člověk musí být své firmě k dispozici v každý den a hodinu. Možná, že církev, posílená dary od státu, pomůže toto nevolnictví upevnit a zdůvodnit a ještě jí zbude na špitály průmyslovské úrovně s armádou bezdomoveckých otrhanců, vdov, sirotek a s nimi soucitících Anežek Českých. Možná, že feudalismus odstraníme husitskou revolucí, opět pod kalichem, čili přijímáním pod obojí způsobou, tedy nejen těla Páně (práce a povinnosti), ale i jeho krve (spolupodílnictví na ziscích i veřejné moci), tedy pod onou ideou rovnosti životních šancí pro všechny, kterou jsme svou vlastní hloupostí prohráli v Listopadu 1989. Možná, že se tak přes feudalismus znovu dostaneme do občinové společnosti bezpodílového společného vlastnictví, tentokrát samosprávně spravovaného, dál pak do matriarchátu (neboť ženy nejsou takovými agresory jako muži) nebo tlup založených na skupinovém sexu a v kosmických lodích (nikoliv ovšem s k****i typu Pussy Riot) vyrážejících do vesmíru. Všechno je možné, neboť historie se čas od času jakoby překvapivě opakuje, tudíž vrací k původnímu, ovšem na Marxově stoupající vývojové spirále. Tedy i cesta k novému socialismu vyššího vývojového stupně a tím (jak jinak) opět ke komunismu.

Jindřich Fajt

Na základě dosavadních skutečností s regionální spoluprací usilujeme o další prohloubení našich vztahů, o rozšíření společných aktivit a struktur s cílem dosáhnout toho, aby se evropská levice stala reálnou politickou silou.

Přes rozdílné historické, národní a politické zkušenosti, je naším cílem, aby se aktivně realizovala opatření, vytyčená Rámcovou dohodou v této síti EL.

Jako pozorovatelé nebo členové Strany evropské levice, jsme přesvědčeni, že máme povinnost podporovat proces akční jednoty v zájmu lidí v našich zemích, prostřednictvím solidární spolupráce v našich regionech i mimo ně v národním a evropském měřítku.

V pracovní oblasti uvedené ve smlouvě, dávají politických strukturám EL možnosti, volně navazovat přes hraniční kontakty a vypracovávat a provádět společné politické a kulturní projekty.

Hlavní pozornost přitom věnovat společnému boji za mír a proti fašismu, proti tendenční kapitalistické globalizaci, jako předpoklad demokratického vývoje v našich zemích.

Práce ve SFEL-R slouží k prohloubení solidární spolupráce regionálních struktur levicových stran v Evropě.

OV KSČM Rokycany spolu se SFEL-R podporuje levicové struktury při vytváření regionálních partnerství a základní kontakty levicových demokratických stran a uskupení.

*Karel Šmejkal
předseda OV KSČM Rokycany*

„STÁLÉ FÓRUM EVROPSKÉ LEVICE – REGIONŮ“ SFEL-R

Pozvánku na zasedání koordinační rady „SFEL-R“ obdržel předseda OV KSČM Karel Šmejkal, který se zúčastnil i minulých zasedání této rady. Zasedání se konalo 15. – 16.11.2014 v Braniborsku ve městě Kolberg. Samotná účast zástupců Německa, Polska, Francie, Španělska ukázala na nutnost koordinace všech těchto zemí pro jednání o situaci levice ve východní Evropě. Jde o otázky komunální politiky přes hraniční spolupráce. Na tomto zasedání, mimo jiné, byla výměna zkušeností při prosazování levicové politiky v jednotlivých oblastech, společný postup při organizování lidového odporu proti kapitalismu a proti násilí, které se čím dál tím více projevuje v naší společnosti. Šlo o to, že je potřeba zamezit rozšiřující se fašistické tendence, pořádat antifašistická shromáždění, včetně pochodů, jako je například „velikonoční pochod Ansbach 2015“. S mezinárodní účastí je naplánovaná demonstrace proti fašismu v Lidicích v roce 2015. Byly dány návrhy na ustavení redakční rady pro použití internetu.

Na základě dosavadních zkušeností s regionální spoluprací přítomní podepsali rámcovou dohodu regionální síť Evropské Levice. Preambule této dohody zní:

My, členové socialistických a komunistických stran, z různých evropských regionů, vyjadřujeme vůli k politické a organizační spolupráci levicových stran v Evropě.

VAŠE NÁMĚTY, PODNĚTY, ČLÁNKY

Vážení přátelé, pokud máte námět na článek, který by mohl zajímat naši čtenářskou obec nebo dokonce rádi píšete články na různá aktuální témata, neváhejte a ozvěte se nám.

Náměty, články a další můžete posílat na emailovou adresu v.spiral@gmail.com.

VV OV KSČM Rokycany

Listy z Rokycan. Zpravodaj OV KSČM Rokycany. Neprodejné, pro vnitřní potřebu.
Dostupné celobarevně ve formátu PDF na <http://rokycany.kscm.cz>